

Kronieken Effata oktober 2005

1 oktober 2005 is het Lieddag in 'De Brug' in Lier en de vorige in het voorjaar was zo meeslepend dat ik er weer naar toe trek, nu met Lou en Els. Het wordt opnieuw een leerzame ervaring over gelijkenissen en verschillen: wat je kunt doen met andere mogelijkheden, en over de rijkdom van onze Effatagemeenschap. Maar we hebben prachtige liederen op tekst van Huub Oosterhuis gezongen en de afwezigen hadden ongelijk... De volgende lieddag is in het voorjaar 2006.

Daardoor waren we iets te laat op de Effataviering, maar toch nog juist op tijd voor de homilie, over de moord op de zoon, de erfgenaam, van de heer van de wijngaard en over een volk dat wel vruchten zal opbrengen. De opdracht die we kregen was dat we, om hieraan mee te werken en te bouwen, zelf de eerste stap moeten zetten, zelfs als we niet weten waar die stap toe zal leiden. Na de viering is er een 'kleine' receptie voor de huwelijksverjaardag van Viviane en Gerrit, kwestie van te oefenen voor grotere feesten. Spijtig genoeg was er iets minder volk dan voorzien en kregen we al de taart niet op!

Woensdag is het Tabor: bezinning over Luc. 11,1-13: de kracht van bidden. Met eenvoudige teksten, eenvoudig als het 'Onze Vader' dat vandaag een bijzondere betekenis krijgt.

Op 8 oktober is het Gevi. Veel volk, ook heel veel kinderen, nieuwe verwachtingsvolle gezichten. De lezing gaat over het bruiloftsmaal, volgens de exegeten twee door Matteüs aan elkaar gebreide parabels. Schijnbaar eenvoudig, maar toch moeilijk te begrijpen, want denken wij, moderne mensen, niet dat we vrij zijn om op een uitnodiging in te gaan? Of zou de mogelijke boodschap: dat geen groep zich het uitverkoren volk mag denken, ons niet liggen?

Dinsdag is er stuurgroepvergadering en we buigen ons over de kalender, ook over de viering van het honderdjarige bestaan van de kapel met veel Broeders van Liefde en de bisschop 'himsel'!

Op de repetitie van 14 oktober leren we het 'Tafelgebed 1: Daar waar vriendschap is', 'Gij levende eerste en laatste' en de canon 'Het woord dat ik jou geef' aan. De afwezigen hebben weer ongelijk, nu we een nieuwe start met al die mooie liederen hebben genomen.

De homilie van de Effataviering op 15 oktober leert ons dat ook wij, net zoals die mannen die Jezus willen strikken, niet altijd met propere handen staan. Maar Hij pint er ons niet op vast, ook al zijn we wie we zijn. Hij blijft met ons op weg gaan. Hij laat ons zelf beslissen hoe we met de dingen omgaan en geeft ons altijd weer vertrouwen. Waarom zouden wij dan anders omgaan met hen die ons gegeven zijn?

Er is droevig nieuws: we gaan met velen naar Deinze-Petegem, als troost voor Magda die haar moeder verliest.

Guido's nieuwe werkkamer in Wittem moet beter uitgerust worden. De meetploeg van Effata - Lut, Miet, Chrisje en Magda - doet de nodige vaststellingen. Er is zeker een relaxzetel nodig waarop Guido's naam moet komen om geen discussie te krijgen met zijn confraters.

Fons leidt op 23 oktober de viering in en vertelt over de lichtjes in de lamakloosters in Tibet, want ze zijn juist terug van een verre reis. Het evangelie gaat over de 613 geboden en verboden van het Jodendom en de vraag welk ervan het belangrijkste is. Guido's homilie begint met een snijdende vraag: "Hoe kan je de liefde van God zo samenvatten?" Maar als er nu nog een Joods volk bestaat, is dat juist omdat ze zich aan hun rituelen hebben gehouden.

Het antwoord van Jezus is te belangrijk voor Effata, om het niet te herhalen: "*Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand.* Dit is het voornaamste en het eerste gebod. Het tweede daarmee gelijkwaardig: *Gij zult uw naaste beminnen als uzelf.*"

En toch zijn we bestendig ergens 'minder waard', 'vreemdeling', 'beginneling' (zelfs Guido in Wittem!), rijdend achter een auto met in het vuil de tekst 'is van mijn papa' om aan te geven dat ook die auto van iemand is. Jezus zegt: "Behandel de andere zoals je zelf behandeld wilt worden". De 'onmachtige bede' van Odette raakt ons diep.

Op 26 oktober is het Tabor en Bernadette leidt ons als voorbereiding op Allerzielen door het Tafelgebed dat we regelmatig samen zingend bidden: 'Die naar menselijke gewoonte'. Denken over geloof in eeuwig leven, over hoop, over moedeloos worden en twijfel, over leven geven aan

wie achterblijven, over sterven zoals de graankorrel, over leven geven in eeuwigheid door het echte sterven: 'Sterven om te leven'. Mooie liederen omringen de stilte: 'Voor de zevende dag' en 'Dan nog' over vertrouwen en vastklampen.

Op de laatste repetitie van deze maand oefenen we de liederen die we op 14 oktober hebben aangeleerd verder in. Blijkbaar heeft de oproep van Fons effect, want nu zijn er van elke stem toch voldoende zangers om volume te geven..., soms iets te veel volume. Maar in het lied 'Hoe ver is de nacht' móeten de slapende herders wel wakker gemaakt worden, het is allemaal niet zo gemakkelijk als het er uit ziet! Lied 101, het nieuwe tafelgebed, 'Daar waar vriendschap is', moet door 'Zijne Majesteit het Volk' nog wat verbeterd worden, maar het gaat al heel wat vlotter, ook dank zij de partituur van Hugo. 'Dit huis vol mensen': een lied voor Allerheiligen of voor de Effatagemeenschap?

De kapelkuis, als voorbereiding op het gospel-CD doopfeest van vanavond, is niet zo'n sterke aantrekkingspool. In totaal acht bereidwillige poetsers komen opdagen, maar als die storm is voorbijgeraasd, ziet het er weer fris en zonnig uit. Bedankt, Chrisje, Roger, Johan, Magda, Elien, Bernadette, Lea! En de eigenaar van de verloren cellofaanverpakkingen voor koekjes, die onder het tapijt in de kapel lagen, kan ze afhalen bij de stuurgroep: wij hebben ze teruggevonden!

We sluiten de maand af met een viering die ook een mijlpaal wordt voor de Damiaanactie: de nieuwe gospel-CD is op de markt en daar mogen we fier op zijn, het is ook een beetje óns kind! Iedereen die meegezongen (zogezegd, Walter?) heeft, is uitgenodigd, want voor hen is de CD uiteraard gratis. Jack en Laurie zijn er, en ook Lea Gilmore, maar die zal niet zingen, want ze komt pas uit Amerika en heeft een zware tournee voor haar liggen.

Maar eerst is er de Effataviering, met heel veel volk, een nieuw prachtig tafelgebed (dat we zogezegd al kennen) en een homilie die heel speciaal is. Jezus, die aan zijn 'firma', de Farizeeën, zegt: "Wie zich verheft, zal vernederd worden en wie zich vernederd zal verheven worden". Hoe voelen machtsdragers, de Paus, de Kerk, zich met die tekst? Guido spreekt aarzelender dan anders, misschien iets trager voor onze anderstalige genodigden? Guido spreekt over zijn ervaring als 'Z.E.P. consultant' in de bezoeken aan de redemptoristenkloosters in de Sint-Clemensprovincie. Dat je verwennerij gemakkelijk gewoon wordt, je jezelf belangrijk gaat voelen en misbruik zou maken van de toestand. De conclusie is duidelijk: je bent niet meer dan de anderen, wees zo eenvoudig als Jezus: dankbaar voor het verbond tussen God en de mensen, leef als broers en zussen.

Dan, hoe kan het anders, is er een receptie, verzorgd door Lut en haar medewerk(st)ers.

Met een gezellige babbel over de herinneringen aan het concert, hoe het nu verder gaat, de nog zware vooruitzichten voor Guido, de nieuwe liederen, de dagelijkse kleine en grote zorgen. Kan ik het beter samenvatten dan met de woorden van Laurie: "Ik ken geen gemeenschap waar mensen zó samenwerken, zo weinig professioneel, maar zo doelmatig en zo doelbewust". Ik weet wel niet meer in welke taal ze het heeft gezegd... en over dat professioneel vergist ze zich een beetje, maar kom...

Ik sluit de maand af met een welgemeend proficiat voor al wie - 'Somehow I made it' - het op enige manier ook hebben helpen maken, dat nieuwe kind van ons, 'onze' CD.

De vooruitzichten zijn goed: Fons en Chrisje zullen een verhaal van hun reis naar Tibet vertellen met veel foto's en Jack heeft beloofd 'de faire la vaisselle' bij die gelegenheid.

Op naar de gevangenis!

Wouter, zondag 30 oktober 2005